

ΤΑΞΙΚή Ταλαιπωρία

Από κακή διαχείριση του χρόνου βρίσκομαι στην πολύ δυσάρεστη θέση να χρειάζομαι επείγοντως ταξί για το αεροδρόμιο. Καλά να πάθω.

Μητροπόλεως, στο ύψος της πλατείας Αριστοτέλους. Σταματά, άδειο το πρώτο.

– Αεροδρόμιο, παρακαλώ.

– Δεν πάω αεροδρόμιο.

– Γιατί;

– Δε βλέπεις, κύριος, έχω κατεβασμένη τη σημαία, πάω να παραδώσω.

Τώρα, αν πω κάτι για τη σημαία, θα φταίω εγώ ή η σημαία, μονολογώ.

Το επόμενο, έχει μία άδεια θέση μπροστά. Ο οδηγός σιγασταματά και κατεβάζει λίγο το τζάμι.

– Αεροδρόμιο, παρακαλώ.

– Χωρίς απάντηση, γκαζώνει δυνατά και φεύγει, ενώ ένα μαύρο σύννεφο καπνού πίσω του με περιλούζει πατόκορφα. Ο τροχονόμος με το μπλοκάκι υπό μάλης βολτάρει ανέμελα παραδίπλα.

Το μεθεπόμενο, που σταματά, έχει κι' αυτό μια άδεια θέση.

του Γιώργου
Τσαραμπουλίδη*

*Δικηγόρος ΔΣΘ

– Αεροδρόμιο, ξεστομίζω απελπισμένα και σκέφτομαι πως θα ’ταν καλύτερα να είχα κρεμάσει στο λαιμό μια σχετική ταμπελίτσα, να μη κουράζομαι και προπαντός συγχύζομαι.

– Ο οδηγός ούτε που μου δίνει σημασία, γιατί κάποιος άλλος δίπλα μου λέει αμέσως Μπότσαρη - Παραλία, και προτιμά αυτόν.

Ενώ γίνονται αυτά το αμέσως επόμενο ταξί πλησιάζει άδειο τελείως και σταματά απότομα, αναβοσβήνοντας συγχρόνως τα φώτα στον προηγούμενο. Ο τύπος ψάχνει πελάτη και ο προηγούμενος έχει τιγκάρει το όχημα, αλά λεωφορείο. Έλεος, συνάδελφε, ο ήλιος βγαίνει για όλους.

– Αεροδρόμιο, εγώ. Με την τσάντα στο χέρι κοιτώ το ρολόι ανήσυχα και κρύος ιδρώτας με περιλουζει.

– Τι μου ζητάς τέτοια ώρα, ρε φίλε;

– Γιατί, τι έχει η ώρα;

– Άμα πάω αεροδρόμιο τώρα, το βράδυ θα γυρίσω. Και φυσικά προτιμά να επιβιβάσει κάποιον άλλο που τον βολεύει ο προορισμός του.

Η πίεσή μου ανεβαίνει κατακόρυφα. Βγάζω νευρικά το στυλό να σημειώσω τον αριθμό του για τα περαιτέρω, ενώ τα ...γαλλικά που έμαθα τόσα χρόνια στο κουρμπέτι, άπταιστα, πληθωρικά ξεχειλίζουν εις επήκοον ισταμένων και διερχομένων, κατά ριπιάς οπλοπολυβόλου. Πριν προλάβω να σημειώσω σταματά μπροστά μου άλλο ταξί. Αποβιβάζει τη μία από τις δύο θείτσες που μεταφέρει στο πίσω κάθισμα.

– Αεροδρόμιο, παρακαλώ, χάνω την πτήση. Ικέτης πλέον.

– Τυχερός είσαι, μου λέει ο οδηγός με πλατύ χαμόγελο μεγάλου ευεργέτη. Αφήνω την κυρία στον Πύργο και συνεχίζουμε.

Τυχεροί, αν ήμασταν, θα μας ... και ο δεσπότης, μονολογώ εγώ όντας ακόμη υπό την επήρεια των γαλλικών.

Επιτέλους, όμως, επιβιβάζομαι σε ταξί. Πράγματι, αφήνει τη δεύτερη κυρία λίγο πριν τον Πύργο και συνεχίζουμε για το αεροδρόμιο μόνοι. Ρίχνω μια κλεφτή ματιά στο ρολόι. Προλαβαίνω οριακά, αν δεν συνα-

νήσουμε απρόσμενη κίνηση. Με ανακουφίζει το ότι το «μία ώρα πριν την πτήση οι επιβάτες να βρίσκονται στον έλεγχο εισιτηρίων», τουλάχιστον στις εσωτερικές πτήσεις, δεν τηρείται. Αν είχα την πρόνοια να σημειώσω και το τηλέφωνο του αεροδρομίου θα τηλεφωνούσα από το κινητό, να μην ανησυχούν, όπου να 'ναι φτάνω. Ε, γιατί να μην το κάνουν και για μένα. Τόσοι και τόσοι επιβιβάζονται ασθμαίνοντες στο αεροπλάνο την τελευταία στιγμή και αρκετά λεπτά και μετά απ' αυτήν. Άλλωστε, η ώρα στη χώρα αυτή είναι πολύ σχετική έννοια. Ακριβής ώρα συνάντησης δεν υπάρχει, μόνο στο περίπου και εκείνο που

σε τρομάζει είναι η απόκλιση του περίπου. Με εκνεύρισε, αρχικά πολύ, όταν, φοιτητής, ταξιδεύοντας με κάρτα ιντερνάλ περίμενα το τραίνο σε επαρχιακό σταθμό της τότε Δυτικής Γερμανίας. Ο πίνακας έγραφε, ώρα αναχώρησης 5:27. Τη θυμάμαι ακόμη. Τι θα πει, βρε κρυόκωλοι, 5:27; Βάλτε 5, άντε 5:30, στην έσχατη ανάγκη 5:15, να το καταλάβω. Το τραίνο μπήκε στο σταθμό 5:25:30 και αναχώρησε 5:27 ακριβώς. Ο αρχικός εκνευρισμός μου, γιατί πίστευα ότι μας δουλεύουν, έγινε ευχάριστη έκπληξη. "Ωστε έχουν και τα λεπτά της ώρας σημασία και αξία. Εμ, πώς νομίζετε έγινε το γερμανικό θαύμα, με ημιαργίες και τριήμερα που ενίοτε γίνονται και οκταήμερα; [το ενίοτε σας πείραξε;]. Για δεσ, πόσα μαθαίνει κανείς, όταν ταξιδεύει και δη στην Εσπερία.

Επανέρχομαι, όμως, στον καθ' ημάς συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Νιώθω την ανάγκη να εκθέσω την ταλαιπωρία μου, το παράπονό μου, να στηλιτεύσω την απαράδεκτη συμπεριφορά των προηγούμενων συναδέλφων του ευεργέτη μου και εν κατακλείδι και την

Σε άλλες χώρες η δυσλειτουργία των ταξί υπέδειξε στους ανθρώπους ευφύστερες λύσεις.

Έκτοτε έπαψα να χρησιμοποιώ αυτό το μέσο ιδιόρρυθμης μαζικής μεταφοράς. Όταν το χρειάζεσαι γι' αυτό που είναι δεν το βρίσκεις και όταν δεν το θέλεις σου ξεφυτρώνει από παντού.

πρόθεσή μου, όταν γυρίσω με το καλό (για δεσ, κουράγιο που έχει ο άνθρωπος), να προβώ σε επώνυμη καταγγελία για την κατάσταση. Αν, μάλιστα, είχα προλάβει να σημειώσω και τον αριθμό κυκλοφορίας θα ήμουν πιο συγκεκριμένος και ίσως πιο αποτελεσματικός.

Ο ταξιτζής ακούει ψύχραμα το λογύδριό μου, χωρίς να με διακόπτει. Μου δίνει την εντύπωση ότι τουλάχιστον με κατανοεί. Όταν τελειώνω, με ολύμπια ψυχραιμία και απόλυτη σιγουριά για τα λεγόμενά του, λέει:

– Ακούστε, κύριε, το αμάξι αυτό που βλέπεις μαζί με την άδεια μου στοίχισε 63.000.000 δραχμές (το περιστατικό συνέβη την εποχή της δραχμής, καλή της ώρα)

– Καλορίζικο, λέω από αμχανιά, για το πού το πάει.

– Ευχαριστώ, λέει αυτός και συνεχίζει.

– Δε μπορεί, λοιπόν, να μπαίνει μέσα ο καθένας και να μου λέει, πήγαινε με εδώ, πήγαινε με εκεί, πήγαινε με παραπέρα...

– Τα παρακάτω τα έχασα. Αναρωτιέμαι, αν μπήκα σε Ι.Χ. ή σε ταξί. Παρά τον εκνευρισμό μου, θυμάμαι ότι είχε κουκούλα ταξί, μπροστά μου βλέπω ταξιμετρο, μάλλον ταξί θα είναι. Λες να είναι πειρατικό; Αποκλείεται. Τίποτα δεν αποκλείεται. Αϊ σιχτίρ, είναι, δεν είναι, ξεχάσαμε και την πτήση, τον προορισμό μας, τη δουλειά μας.

– Άφωνος καθώς μένω, εν μέσω των παραπάνω αποριών, τον ακούω να συνεχίζει, αυτή τη φορά, πατρικά και στοργικά (τι σου είναι η πείρα ζωής).

– Όσο για το άλλο που είπες, το καλό που σου θέλω, ξέχνα το.

– Δηλαδή;

– Έχεις αυτοκίνητο;

– Έχω...

– Αν θες να το βρεις το πρωί στη θέση του, όπως το άφησες, πήγαινε με το καλό στη δουλίτσα σου και άσε τις καταγγελίες, το μπελά σου θα βρεις παλικάρι μου.

– Για δεσ πώς εννουχίζονται τα παλικάρια. Ευτυχώς που δεν το 'φερε η κουβέντα να μάθει ότι είμαι και δικηγόρος. Θα τον απογοήτευα πλήρως, φαντάζομαι, τον άνθρωπο. Σίγουρα θα αναρωτιόταν, οικτίροντάς με:

«Δικηγόρος και δεν ξέρεις ότι δε βγαίνει τίποτα με κάτι τέτοια;»

...Έκτοτε έπαψα να χρησιμοποιώ αυτό το μέσο ιδιόρρυθμης μαζικής μεταφοράς. Όταν το χρειάζεσαι γι' αυτό που είναι δεν το βρίσκεις και όταν δεν το θέλεις σου ξεφυτρώνει από παντού. Το αποτέλεσμα; Βελτίωσα κατά τι την καθημερινότητά μου. Η καθημερινότητα είναι πολύ σοβαρό πράγμα για να την εμπιστευτεί κανείς σε δημάρχους και στον κάθε Μισέλ. Χρησιμοποιώ τα πόδια μου, που αντέχουν ακόμη, ή το πραγματικό λεωφορείο και κάνω υπομονή... για το θεσσαλονικικό Μετρό, τρομάρα μου.

Μάης 2007

Σημείωση: Λίγο πριν από την έκδοση του τεύχους, η Συντακτική Ομάδα διαπίστωσε την -χωρίς προηγούμενη ενημέρωσή της- δημιουργία του παρόντος κειμένου και σε άλλο περιοδικό.